

Potem mi je jel prijatelj razkazovati svoje veliko posestvo, ki se je za gradom širilo daleč naokrog. No, najbolj povšeč mi je bil grad sam. Fino, a vendar tako domače opravljen, je pričal, da vlada v njem pridna, razumna ženska roka.

„Moja Zora“ — tako mi je predstavil Metod vitko ženo zanimivega obraza, temnih las, modrih oči. Lahno se je priklonila, ko

Naglo mi je potekel tisti dan v prijetni družbi Metodovi in njegove gospe Zore, v kateri sem spoznal ne le vrlo gospodinjo, temuč tudi duhovito, vseskoz olikano ženo.

Mala Boža je bila že davno voščila „lahko noč“ mamici, ateju in slednjič „gospodu doktorju“, kateri si ni mogel kaj, da je nebi bil poljubil na nežno čelo —: ko me je spremil Metod skozi temni park do izhoda.

Ob Bosporu.

sem imenoval svoje ime, in se malo, a tako prijazno nasmehnila, da isti hip nisem kar nič več dvomil o prijateljevi besedi, da je najsrečnejši soprog na svetu.

„Metod mi je čestokrat pravil o vas, gospod doktor“, je dejala ljubeznivo; „a da mi je čast osebno spoznati prijatelja mojega soproga, to me srčno veseli!“ Podala mi je belo roko, katero sem poljubil.

„Dom in Svet“ 1902, št. 3.

„Kako si srečen!“ sem mu šepnil pri slovesu. — „Ko bi ti ne bil tako iz srca vdan, gotovo bi te zavidal! Prijatelj, ti si zares našel srečo!“

„Pa si še ti ustanovi tako srečo!“ je odvrnil smeje se.

Zmajal sem z glavo, krepko stisnil njegovo desnico, ter hitel v mirno noč, proti tihemu svojemu domu. — — —